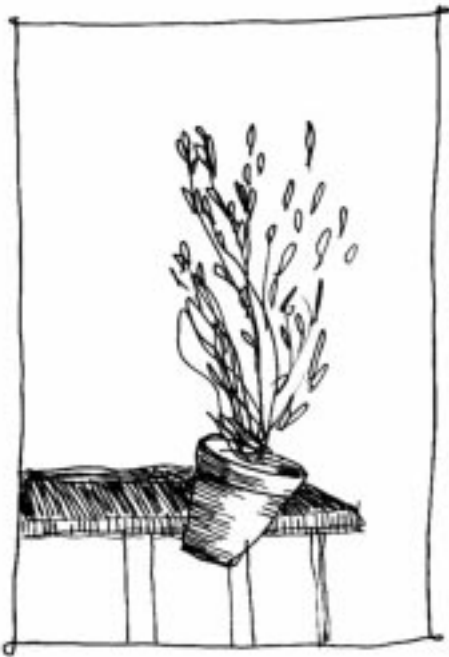

رینگایه ک به رهو هه تاو

ئه حمهد مه حمود
له فارسییه وه: ئه مین گهر دینگلانی
(بوکان)

که شهو زرینگایه وه، غولام پیاوکوژ له خه و راپه ری و له سه ر به تانییه که ی کرووشمه ی کرد. تیشک هاویتی چوار دهوری به ندیخانه هه وشه که ی رووناک کردبو وه. پاسه وانی کیشک، پالی به دیواری ته خته به ندی بورجی چاوه دیرییه وه دابوو، کاس و خه والوو وه نه وزی ده دا.

غولام پیاوکوژ چاویکی له ئاسمانی سامال و پر ئه ستیره کرد. دیواری کۆنکریتی به نده که ی شیدار بوو، هه وا بوئی سویری ده ربای لی ده هات.

غولام به پیدزه و زۆر به کاوه خۆ به نیوان به ندییه کاندایه تیپه ری که له پال یه کتردا خه وتیوون و راست رویشته بو لای ئه مباراوه که. به خۆ خوار کردنه وه یه ک کۆلنجی پشتی خوی شکاند و باویشکیکی بی دهنگی دا. پاشان به نهرمی خوی هه لدا و چوه سه ر ئه مباراوه که. دهستی نایه بن گوتی و پر به سییه کانی هه وای هه لمری و له ناکاو له نیو به نده که دا دهنگی هه لینا:

– «ئه لاهو ئه کبه ر... حه یه عله ل سه لا... ئه لاهو ئه کبه ر... ئه شه ده وو ئه للا ئیلا هه ئیلله للا... حه یه عله ل فلاح...»

به ندییه کان به دهنگی غولام له خه و راپه رین و له سه ر پیخه فه کانیا ن دانیشتن. غولام له سه ر ئه مباراوه که هه لته رووشکا و دهستی کرد به مه وعیزه کردن. دهنگی غولام گر و خه والوو بوو:

– «ئه ی زیندانییه به خته وه ره کان، خودا بۆ رینگای راست هیدایه ت بفرموی. من خه ونیکم دیوه، له خه و نمدا خودا به ریشیکی دوو فلیقانه وه گۆچانیکی حه یزه رانی به دهسته وه گرتبوو، هات بۆ لام و گوتی: ئه ی غولام، ئه ی پیغه مبه ری من! ههسته بانگ بده و مه وعیزه بۆ خه لک بکه...»

پاسه وانی کیشک له بورجی چاوه دیری هاته ده ری و فیتوویه کی لیدا. دوا ی تاو تیک ده رگای ئاسنینی به نده که کرایه وه

و ملازمیتیکی نیوان سال و قه لافهت دهسته، که ملیوانه ی چاکه ته که ی کرابووه و تووکه سه ری خه نه بی و کاله وه بووی له بهر شوقی چراکه بوری ده نواند، هاته ژووری. چاوه زیت و بزه تیگه راوه کانی غولام که جار جار هه لیده گیترانه وه، ره شینه یان تیدا نه ده ما؛ ده نگیشی که تاراده یه ک دلنشین بوو، هه روا له نیسو به نده که دا ده بوو به زایه له:

«ئیه وهش ئه ی زیندانییه کان که وه کو قوچی قوربانی له سه ره پیخه فه کانتان مؤلتان خواردوه، ئیمانم پی بیتن. من به پیغه مبه ری خو تان قه بوول بکه ن دنا هه مو تان تووشی زیندانی هه تاهه تایی خودا ده بن و ته شریف ده به ن بو حه و ته به قه ی خواری، که ئه ویش زیندانی خودای په روه ردگار، یانی دوزه خی به رین و هه میسه ناوه دان درووی خودای له سه ربی.»

دهنگی خه والووی ملازم که تووره و رق هه ستاوی ده نواند قسه که ی به غولام بری:

«ئه وه چییه وه سه رت کردوه و نایالییه وه به و نیوه شه وه؟»

غولام درپژه ی پیدای:

«تاعه ت و عیباده ت بو غولام بکه ن و له عنه تی بی برانه وهش بنیرن بو ئه و ملازمه قژ خه نه بییه، ئامین.»

هاوینه که ی زوو به سه ردا هاتبوو. که به یان ده نگوت، هه وای شیدار له گه ل ده رکه وتنی گزنگی خو ره تاو ولاتی ده نایه ژیر رکیتی خوی. نیوه رۆش قرچه و کو له کو لی سووره تاو پشته ملی پیای ده سو تانده وه. لای عه سر ورده ورده هه واکه ی فی نک ده بووه و ئیواره شنه ی نه رمی شه مال هه لیده کرد و شار پشووی ده هاته وه به رخوی.

سرتو خورت ده سته ی پیکرد:

«گه رما له که له ی داوه و تیکه لی کردوه.»

«کو ره به جاری له ونی لی گو راوه.»

«کو ره گالته نیبه خوین به ری چاوی پیای ده گری.»

«من پیتم وایه هه مووی فی ل و سه گیتییه.»

«کو ره ئه وه تو ده لیتی چی... بیت وایه پیای و کوشتن

هه روا گالته یه؟»

ملازم قو لی غولامی گرت و له سه ره ئه مباراوه که هینایه خواری:

«وه ره برۆ بخه وه دنا...»

غولام به توندی خو ی راپسکاند و قو لی له چنگی ملازم ده رکیشا و قامکی بو لای زیندانییه کان راداشت و به ده نگیتی گری که وته ئاخافتن: «ئه ی زیندانییه کان! ئه ی ئومه تی من! ئه ی ئومه تی بی غیره تی من!... هه قی ئه و ملازمه بنیره به ری ده سته ی که له خو تان خویری تره...»

به لام له ناکاو ملازم مشسته کو له یه کی له ته ختی پشته ملی غولام راکیشا. غولام بی ئه وی جووله بکات، ملی راست هه لینا و سینگی ده رپه راند، به ره و رووی ملازم راوستا و به بزه یه ک که ددانه سپی و پیکه کانی وه ده رکه وتن، به خو تینساردییه وه گوتی:

«هه ی خویری!»

پاشان نیوچاوانی تیک ناو به تووره بییه وه گوتی:

«من چه نده خه یالم خا و بوو، ده مو بست تو بکه م به ئیمامی خو م و وه ک ئیمام ده ستینشان که م، به لام...»

ملازم هه رکه هات دیسان قو لی غولام بگری، غولام به له پی ده سته ی له پشت ملی ملازمی راکیشا و ملازم وه ک تو پ ده رپه ری و فریدرا.

زیندانییه کان له سه ره جیگا و بانه کانیان هه ستان. دیسان ده رگای به نده که کرایه وه.

سه ره تا وه کیل باشی هات و به دوای ئه ویشدا دوو پاسه وانی لاو که باتوومه کانیان له م ده ستیانه وه ده دایه ده سته که ی تریان.

غولام لاقی ئه م باره و بار کرد، خو ی قیت کرده وه و گو راندی: «ئه ها... جه نگی مه غل سو به ده سته ی پیکرد...» پاشان به ده وری خویدا سوورا و دیسان خوی هه لدا و چووه وه سه ره عه مباراوه که، ده سته ی به رز کرده وه و به ده نگی به رز ئه م شیعه ری خو تینده وه:

«وه هات لیده م من به گورزی گران

که ده یده ن له پولا یه ئاسنگه ران»

به ندی ژماره سی شیوا. وه کیل باشی و پاسه وانه کان دوور له عه مباراوه که هه لده خولان و نه یانده ویرا له ترسی له قه و شه قی غولام لی نزیک بینه وه. زیندانییه کانیس له دوای پاسه وانه کانه وه تیک ده هالان و به واق و رمانه وه ده یانروانی. له پشت تیل درووه کانی ده وری سه ربانیشه وه چه ند پاسه وان ده ست به چه ک راوستابوون و قامکیان له سه ره په له پیتکه دانا بوو.

ملازم که ملی وه به زه بری مشسته ی غولام که وتبوو، جینیوی به دارو به رد ددا:

«وه ره خواری زو لی بنی زو ل... وه ره خواری ده ست له و قرتی بازییه هه لگره، دنا ده تگرم ئه و باتوومه ت له قوون ده برم.»

غولام دیسان دهنگی هه لینا:

«به یانی له ئاسو که هه لدی هه تاو

ملازم ده بی پی نه میتنی هه ناو

من و گورز و مه یدان و زه بری به کار

ده گه وزی له خو لا که ری ناله بار»

ملازم هومه نی بو پاسه وانه کان برد:

«ئه و دایک قه حبه یه بیتنه خواری. بو وه کو سه گی

بریندار که به دهوری گورگدا هه لده سوورئ، هه موو گیتروویژ بوون و پیتی ناویرن؟»

شانی یه کیک له پاسه وانه کانی گرت و بو پیشه وه پالی پیوه نا. غولام پیلاقه به کی خیانده نیتوشانی پاسه وانه که و پاسه وان وهک مه شکه له سه ره زه که تخیل بوو.

ئه م جار هیان ئه فسه ری کیشک هات. غولام که چاوی به ئه ویش که وت، قیت راوه ستا، ملی هه لئینا و فه رمانی دا:

«له جیتی خۆت نه بزوی، ور... یا... به، سه رنج بو دوا... وه!»

زیندانییه کان رییان بو ئه فسه ری کیشک کرده وه. ئه فسه ری کیشک به ره و پرووی غولام راوه ستا:

«وه ره خوارئ غولام.. وه ره پرۆ بخره وه.»

پاشان به سه ره زیندانییه کاندای گوراندی:

«پرۆنه سه ره جیگای خۆتان بتوین.»

ئه فسه ری کیشک چاوی په نه میو و قرئی ئالۆزابوو. غولام له سه ره عه مبارا وه که هه لته وتو ته کا بوو و چاوی له ئه فسه ری کیشک بریوو:

«تۆ زۆر بچ ره وشتی جه نابی ئه فسه ره! دیاره دین و مه زه بیشت نییه.. به لای ناخیرم من پیغه مبه ری تووم.. زوو که سه رینت عه رزی و سو جده م بو به ره.»

«زۆر باشه غولام گیان.. زۆر باشه.. تۆ وه ره خوارئ.»

له نا کاو غولام وهک پشیله بازیدایه خوارئ و ئامبازی ئه فسه ری کیشک بوو، باوه شی پیدا کرد و هه ردوو کیان پیکه وه تالانه وه.

رۆژی سبیه م بوو که غولام میان خستبووه به ندی تاکه که سبیه وه. سه ره و چاوی ماسیبوو. خوتن به به رلووت و لاجانگییه وه قه تماخه ی به ستبوو و سووچی هه ردوو چاوی ریبۆقی ده ردا بوو. پاسه وانئ کیشک له کونی خری ده رگا ئاسنینه که وه چاوی له به نده که ده کرد، غولام که چاوی پیتی که وت ده ستی کرد به پارانه وه:

«به ریز گیان مه مکی دایکم بسووتی ئه گه ره درۆ بکه م. من ئیتر ئاقل بووم. به ئه فسه ری کیشک بلتی ته شریف بیتی بو ئیره کارم پیتیه تی.»

کاتیک ئه فسه ری کیشک هات، غولام پالی به دیواره که وه دا و له گه ل ئه وه ی پشتی له دیواره که خشکاند هه ستایه سه رپن، زنجیره که ی لاقی که وته زه رزپ و ته قوکوت و به هه نگاوی ورد و به کا وه خۆ خۆی گه یانده پشت ده رگای به نده که، له کونه خپه که وه چاوی له چاوی ئه فسه ری کیشک بری و گوتی:

«جه نابی ئه فسه ره ده زانی چی... من ئیتر ئاقل بووم. خۆشت ئه وه باش ده زانی.»

ئه فسه ری کیشک زه رده یه کی گرت.

«من... من ئیتر پیغه مبه ره نیم... باشه یانی به ئیمامیشم نازانی؟ قه یینا کا باهه ره نه زانی... باشه له مه به ولاره تو پیغه مبه ره به، منیش ئیمام ده بیم... به و مه رجه ی ده ستوور به دی ئه م ده سه بند و پا به نده م بکه نه وه... ناخه ر قوریان خۆ من ئیمام جه عفه ری سادق نیم... من ئیمام غولام، ئیمام غولام.

ئه فسه ری کیشک جگه ره یه کی داگیرساند و رۆیشت. هه وای به نده که قورس و پشووبو بوو. له قوژینه تاریکه که دا هه ستی به پشووسواری ده کرد. هه موو پیتستی له شی گه رماژۆی ده رکردبوو و ئیستا که ئاره قه ی ده ردا بوو ته وای گیانی ده کزایه وه.

که بوو به نیوه رۆ، زیندانییه کان به ریز و له وای به ک به نیو دالانه سه ردا پۆشرا وه که دا وه ری که وتن تا کو بچن بو به ر چیشته خانه که و خواردن وه رگرن.

غولام روومه تی به ده رگا ئاسنینه که وه نووساندبوو و له گه ل ئه وه به ندییانه قسه ی ده کرد، که به وای یه کدا ریزیان به ستبوو:

«ئه هۆی... هۆی... خالید قاچاچی... به رۆسته م بلتی بیژن له نیو بیه ردا خنکا. هۆی بوویه... هیتی عه ربه... به رۆسته م بلتی، بیژن ده لئ ئه گه ره نه یه ت پرگام بکات به ئیسه فه ندیار ده لئیم هه لی قلیشیتنی. هۆی قازی له گه ل تۆمه... قازی... به م ئازانه بلتی زۆر که ره... پیتی بلتی هه تا رۆسته م نه هاتوو به کلکی له گه لۆز بگری و تیتی ته قینتی.»

پاسه وانئ به نده تاکه که سبیه کان، له و سه ری دالانه که راوه ستا بوو و ئاگای له زیندانییه کان بوو، که ریزه که نه شیتوتن، غولام دیسان گوتی:

«هۆی عه باس وه ره بو ئیره.»

عه باس قه ساب ده ستی کرد به پسکه پسک:

«کارت پیمه؟»

عه باس قه ساب ئاو به چاوبدا ده هاته خوارئ. دوو رۆژ بوو شیره ی نه بوو بیخوات به جارئ تیک چوو بوو.

«ئه ری ئیتر... کارم به تویه... وه ره پیتشی بزائم چیشتی چیان پیدای؟»

دوو برۆ و دوو چاوی سوور و زق و لووتیکه ی قه پۆزه رانی و نیو چاوانی غولام له کونی به نده که وه دیار بوو.

«شۆرباویان پیدام، شۆرباوی باینجان.»

«باشه دایه پینه پیتشی با بوئی پیوه که م... سی رۆژه خواردنیا پنه نه داوم.»

لهسهر ئاوی زهق و زهرنوقی بنی قاپه که دا، له تیتیک باینجانە ره شه ده جولا یه وه.

- «مه ترسه کاکه... بیهینه پیشی... خو نایخوم... ته نیا دهمه وی بونی پتیه بکه م.

عه باس قه سباب قاپه شو زبانه که ی له بهر کونه که راگرت. غولام بونی پتیه کرد:

- «بهه»، «بهه»، زور به تامه، زور...

پاشان، کتوپر ئاوی دهمی کو کرده وه و تفی کرده نیو قاپه که وه. عه باس دهستی به جنیودان کرد:

- «دایک قه حبه. جا وهره به زه بیشت پیتیدا بی.»

پاسه وان لهو سهری دالانه که هات و پالی به عه باس قه سابه وه نا:

- «ولای مه گین نازانی قسه کردن له گه ل به ندیبه تاکه که سبیه کان قه ده غه یه.»

ئیواره ی رۆژی سبیه م، ئه فسهری کیشک ده ستوری دا ده ست و لاقی عه باس بکه نه وه. پاشان خو ی هات و گوتی:

- «هه تا خو ت له شیتی ده ی و ناله باری بکه ی جیگات ههر ئیره یه و ده بی برسبیه تی بچیژی.»

غولام چاوی چه پوچیر کرد. زمانی ده رکیتشا و لاسایی کرده وه.

ئه فسهری کیشک گوتی:

- «ته نیا لاقی ببه ستن.»

* *

رۆژی چواره م که خواردنیان به غولام دا، چیتشه که ی له گه ل پیسی تیکه ل کرد و له سهر و چاوی خو ی هه لساوی.

دکتوری زبندان گوتی: «... مه ترسیداره... مه ترسیدار. ئه گه ر لهو به نده بیته ده ری دهرده سه ری بو هه موومان ساز

ده کا. ده بی بینیرین بو شیتخانه. حه قه ن ده بی بینیرین.» شو رای پزیشکیش بهو تا کامه گه یشت که: «هه رچی

زوتر ده بی ببه یین بو شیتخانه.»

رۆژتیک لای ئیواره، سه عات حه وتی دوانیوه رۆ، دوو ئازانی چه کدار هاتن بو به ندیخانه که و غولامیان

قو لبه ست کرد، پاشان گیرفانه کانی گه ران. کاتی پشکینی گیرفانی دهنگی نه کرد. چاوی له سهر ئه فسهری

کیشک و ئازانه کان و سهرۆکی نووسینگه که ده گه را. که کاروباره که یان ته واو بوو یه کیک له ئازانه کان گوتی:

- «ده ی، وه پیتشمان که وه.»

غولام ملی هه لئینا و خیرا پرسی:

- «بو کو ی؟»

سهرۆکی به ندیخانه به ئارامی گوتی:

- «تو ئازاد کراوی غولام... تو له به ندیخانه ده چییه

ده ری.»

غولام لاقی چه قاند و ههر بهو له بزده شیتانه یه ی خو یه وه گوتی:

- «نارۆم.»

ئازانی قه لهو و تیک سمرراو، چاوه ره شه کانی زیت کرده وه:

- «نایه ی؟... مه گین مالی پووری گیانته نایه ی؟ زووکه پیشم که وه هه تا به قو نداخه تفه نگ وه رت نه گه راومی... زووکه پیشم که وه.

غولام به خو ینسار دییه وه گوتی:

- «نایه م... ئیوه دهمه بن دهم کوژن. دویتشه و خه ونم دی. خودام له خه ونمدا دی. گوتی دوو ئازانی کتوی دین.

یه کیان زگی ده لئی ره شکه کایه و چاوی ره شه. ئه وه ی دیکه شیان ده لئی ژهنگه سووره یه. خودا گوتی ئه و دوو

ئازانه ده تبه نه سهر گردیکی زهر و ههر له وی ته ته ق ته ق تهق... نا... نایه م.

چوو بو لای سهرۆکی به ندیخانه و دهستی کرد به پارانه وه:

- «جه نابی سهرۆک تو گیانی ژنه که ت، بیکه بو خاتری ئه و دهره جه یه ی سهر شانته مه هیله بمه ن.»

سهرۆکی به ندیخانه قو لی غولامی گرت و له نووسینگه که بر دییه ده ری و به ئارامی له گه لی دا:

- «هیچ کارتکیان به تو نییه... ده تبه ن بو شیتخانه... تو له زبندان ئازاد ده بی... گویت لییه؟

دادستان نووسبویه تی.»

هه روا که قسه ی ده کرد ئه وی له دهرگا گه وره که ی زبندان کرده ده ری. بر دیان بو ویستگه و سواری

شه مه نده فه ریان کرد. که شه مه نده فه ره که وه ریکه وت، غولام له گومی خه یالدا نو قم بو بوو، روومه تی به

شووشه ی په نجه ره که وه نووساند و سهرنجی له تاریکی شه ودا بز بوو.

کاتیک شه مه نده فه ره که له ویستگه ی شه شه م تیپه ری، غولام دهستی کرد به پارانه وه:

- «تو گیانی منداله کانتان، تو گیانی پوره کانتان... دهستم بکه نه وه... ئاخه ر منیش مرۆقم.»

ئازانه کان به خه مسار دییه وه چاویان لی ده کرد، زه رده یان ده گرت و مژیان له جگه ره که یان ددها.

- «ئاخه ر لامه سه بانه... ئه مرۆ، ده رۆژه، په نجا رۆژه، حه وت رۆژه پشتم ده خو ری...»

ئازانی ورگن، دوو که لی جگه ره که ی کرد به سهرو چاوی غولامدا و گوتی:

- «قسه ی قو ر ده که ی.»

- «به خودا دانیکه هیچم نه خواردوه. ده زانن چل رۆژ

یانی چی؟... ئەگەر ئێوه پیاوان سالتیک هیچ مه خۆن...
ته نیا سالتیک!

ناژانی سوور هوول پرسی:

- «پاره و مارهت پییه؟»

غولام گوتی:

- «ئەو جگه ره یه مه ده یه با مژیکه لیده م.»

ناژان گوتی:

- «سندانته ده ده م.»

غولام تفتیکی خهستی له ده میدا کۆکرده وه و دای به ناوچاوانی ناژانه سوور هووله که دا و دای له قاقای پیکه نین و دوی چهند ساتیک دهستی کرد به گۆرانی گوتن.

شه مه نده فهره که که له ویستگه ی شووش تیپه ری، غولام له جیتی خۆی راپه ری و دهنگی به رز کرده وه:

- «میزم دی... میز...»

ناژان گوتی:

- «دانیشه چه قه چه قه مه که.»

غولام زیاتر دهنگی هه لینا:

- «من ده مه وی بچم بۆ عه ده ب... عه ده ب.»

ناژانی قه له وه ی چاو رهش هه ستا، شانی غولامی گرت و له جیتی خۆی داینیشانده وه.

یه کیتیک له مسافیره کان که میزه رتیکه به سه ره وه بوو وه دهنک هات:

- «بابم خۆ ئەو ده دیل نییه، بۆ ئاوا دل ره قن؟»

ناژانی سوور هوول گوتی:

- «ئەو ده پیوه ندیی به خۆمانه وه هه یه.»

موسافیرتیکه تر که رواله تیکه رتیکه پیکو پیک و بۆشناخی هه بوو خۆی تیوه ردا:

- «هه موو ئەو قسانه وایه، به لام هه رچی بی ئە مه ش مرۆقه.»

ناژانی قه له وه به خۆگنخاننده وه گوتی:

- «په له مه که با له ویستگه تیپه رین.»

غولام دیسان له جیتی خۆی هه ستا و هاواری کرد:

- «ئیسستا هه ر لیتره عه ده ب ده که م... عه ده ب... وه ی وه ی عه ده ب.»

پاشان دهستی کرد به هه لبه زین.

... که گه یشتنه به ر ده رگای ناودهسته که، غولام ملی خوار کرده وه و پارایه وه:

- «ئاخه ر به وه دهسته بنده وه خۆ نا کرێ جه نابی رانیید... لانی که م یه کیان بکه وه.»

ناژانی سوور هوول بۆله یه کی لیسه هات و تایه کی دهسته بنده که ی کرده وه و دهسته بنده که به دهستی راستییه وه هه لئوسرا.

غولام چوه ژووری و ده رگاکه ی داخست. که ده رگاکه ی داخست، پالی به دیواری ناودهسته که وه دا. چاوی له سه ر یه ک دانا و هه ناسه یه کی قوولی هه لکیتشا. پاشان که پشوی هاته وه به ر خۆی له ژتیر لیسه وه گوتی: «نه جاتم بوو، ناخه ری رزگاریم هات.» له ناوینه که دا چاوی له روخساری خۆی کرد: «ترسناکه... زۆر ترسناک!...» گیرفانی پاتۆله که ی گه را و قوونچه که جگه ره یه ک و چهند لقه شه مچه و قاوغه که ی له گیرفانیدا گرمۆله بوو بوو، ده ره بیتهان. نیوه جگه ره که ی داگیرساند و تامه زرۆیانه مژیکه ی قوولی لیدا و دوو که له که ی هه لمژی.

چیتیکه خۆش سه رتاپای داگرت و به نیوه ده ماره کانی له شیدا گه را. دیسان پالی به دیواری ناودهسته که وه دا و چاوی قووچاند و له به ر خۆبه وه گوتی: «له لیتره واری شووشه وه هه تا سه ر سنوور...» له ناکاو داچله کی: - «ئیسستا کاتی ئەو کارانه نییه گه مژه»

جگه ره که ی فری دا و تای ده سه بنده که که به مه چه کیسه وه هه لئوسرا بوو، به دهستی گرتی و به توندی کیشای به شووشه ی په نجه ره ی ناودهسته که دا. بایه کی گه رم هاته ژووری و ورده خیز روومه تی غولامی وه ک پزبسک کزانده وه. «خه ریکه ره شه بای لم هه لیده کات... چاکتر... زۆر چاکتر ده بی...» به دهسته بنده که، پاشماوه ی شووشه که ی ورد کرد: «... به لام له وه وایه دا، دۆزینه وه ی لیتره واری شووش...» لیواری په نجه ره که ی گرت و به پارێزه وه خۆی پیدا کرد... کاتیک شه مه نده فهره که خیراییه که ی زۆر کرد، چاوی قووچاند و خۆی فریدا.

سه رچاوه:

کتیبه زاتری زیر باران. مجموعه داستان، احمد محمود، چاپ ششم، انتشارات معین، تهران.